

Τ. Π. ΓΚΡΙΦΙ:

**ΠΡΟΣΩΠΑ ΦΥΣΙΚΑ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΚΟΤΑ
ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
«ΑΘΗΝΑ»**

ΡΑΡ. 25. 9. 1981

Πορτραίτα περιθωριακών

ΕΝΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ νέγρος συγγραφέας, ένας τραβεστί, ένας φοιτητής ομοφυλόφιλος, μία γριά δούλα μπορντέλου βρίσκονται μία νύχτα Πρωτοχρονιάς στο δωμάτιο της τελευταίας — πού τό νοικιάζει για ραντεβού — στη Νάπολη. Είναι όλοι τους εξεγερμένοι κατά της κοινωνίας, περιφρονούν τις οποιασδήποτε επιταγές και ταμπού της — σεξουαλικές, συμπεριφοράς, κ.λπ. — («Πρόσωπα φυσικά και περιφρόνητικά», λέει στη σωστή του μετάφραση ο τίτλος) και της ρίχνουν άλλος τό μίσος, άλλος τήν πρόκληση, άλλος τό χλευασμό ή τήν καταφρόνια του.

Μόνο ο φοιτητής έχει μία πίστη στη ζωή, στην αγάπη, κι αυτό ρίχνει κάποιο φώς, σ' αυτό τό σκοτεινό, πικρόχολο έργο, όπου ό θεατής ασφυκτικά ανάμεσα σέ μία πραγματικότητα πού τήν ξέρει (και τήν ακούει στό διάλογο) χυδαία κι απάνθρωπη και σέ πρόσωπα πού αντιπαραθέτουν σ' αυτήν μιάν άλλη χυδαιότητα κι απάνθρωπιά. Συγγραφέας τών περιθωριακών, ο Τζουζέπε Πατρόνι, - Γκρίφφι, ερμηνεύει κι εδώ, όπως στό «Άνιμα νέρο» («Μαύρη ψυχή») — πού παρουσίασε πριν 20 χρόνια ο θίασος Σμαρούλας Γιούλη — τόν τυφλό κι αλόγιστο αναρχισμό τους, πού ξεπηδά από τόν πληγωμένο ψυχισμό τους.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΕΣ, αναπολήσεις του παρελθόντος και περιγραφές συνθέτουν τό έργο πού του λείπει σχεδόν η δράση κι ολότελα η πλοκή κι όπου δέ συμβαίνουν παρά κάποια σεξουαλικά «αξιοπερίεργα». Η πρώτη πράξη είναι ανύπαρκτη και ανιαρή: προλόγική. Τό ενδιαφέρον γεννιέται στη δεύτερη πράξη όπου οι χαρακτήρες συγκεκριμενοποιούνται, η πραγματικότητα αποκτά παρουσία (φωτοκυρίες της γιορτής, εκρήξεις από δόμβες εξτρεμιστών, εξημένες αφηνήσεις) και η «φιλοσοφία», τά αισθήματα κ' η συμπεριφορά τών προσώπων βρίσκουν απτή συνάρτηση. Συνοπτικά: ένα μονόπρακτο μέ μακρόλογη εισαγωγή.

ΤΕΛΙΚΑ, σ' αυτό τό έργο όπου ούτε τό περιεχόμενο συγκινεί, ούτε η φόρμα κατακτά, αξία δίνουν τα πορτραίτα, πού είναι φτιαγμένα μ' αδρή πινελιά. Υλοποιούνται από μία ετερόκλητη τετράδα ηθοποιών, όπου οι δύο, επαγγελματίες, συνεισφέρουν την πείρα και τή δεξιότητά τους κι οι άλλοι, ερασιτέχνες, τόν αυθορμητισμό τους. Λεπτότητα στις αποχρώσεις και ακρίβεια έχει τό παίξιμο του Μάνου Τσιμιζιδί, στό ρόλο του φοιτητή. Άς τονίζει περισσότερο τά λόγια του, πού εκφράζουν τήν άποψη του συγγραφέα. Η Ντίνα Κώνστα αποδίνει μέ τυπίστικη αδρότητα τή γριά δούλα. Ο Ιλάνγκα (σά χορευτής πού είναι) έχει συναρπαστική, ευέλικτη και νευρώδη, κίνηση, αλλά καταστρέφει τό λάγο. Η (ο) Μπέττυ αποδίνει, άριστα εκείνο πού έχει μάθει στη ζωή του: νά δείχνεται γυναίκα. Στά παραπέρα, τό παίξιμό του είναι στοιχειώδες: γίνεται αλύγιστος και δέ χρωματίζει τά λόγια. Στέκεται, ωστόσο στη σκηνή, γιατί έχει παράστημα και φωνή. Άν σοβαρά και όχι περιστασιακά σκοπεύει νά γίνει ηθοποιός, χρειάζεται μελέτη και άσκηση.

Η σκηνοθεσία του Γιάννη Διαμαντόπουλου, δείχνει ευαισθησία και ικανότητα. Τά σκηνικά του Διονύση Φωτόπουλου, διαμορφώνουν ένα συντονισμένο στό κλίμα του έργου πλαίσιο. Πολύ καλή η μετάφραση του Παύλου Μάτεσι, σέ συνεργασία μέ τό σκηνοθέτη.

ΑΝΤ. ΜΟΣΧΟΒΑΚΗΣ